

Mít vrásky od smíchu

Herečka, moderátorka, muzikantka, ředitelka nadačního fondu, matka čtyř dětí... Ve výčtu aktivit, kterým se **ZDEŇKA ŽÁDNÍKOVÁ VOLENCOVÁ (44)** věnuje, by se dalo pokračovat na několik dalších řádek. Ona sama věří, že jí do života nic nepřichází náhodou a o všech nabídkách se rozhoduje na základě intuice, která ji prý nikdy nezklamala. Jak se naučila pracovat s energií, jak bojuje se spánkovou deprivací a jaké nyní sklízí ohlasy na roli „sebe sama“ v seriálu *Zkáza Dejvického divadla*?

V seriálu *Zkáza Dejvického divadla* si Zdeňka Žádníková Volencová zahrála - jako ostatně všichni herci - samu sebe.

■ Co nejbláznivějšího jste v životě udělala pro divadelní roli?

V divadle Studio Dva jsem v představení *Dámská šatna* tančila v kostýmu plyšové myši bláznivý disco tanec. Bylo to skvělé.

■ Plastiku obličejte, tak jako v prvním díle seriálu *Zkáza Dejvického divadla*, kde jste usilovala o roli královny v představení *Richard III.*, byste podstoupila?

Když jsme loni seriál točili, cítila jsem se podobně střeleně jako při té disco myši. Dívala jsem se na sebe do zrcadla a zažívala podobné pocity (*smích*). V reálu jsem tuto situaci řešit nemusela. Nemám nic proti plastickým operacím v okamžiku, kdy to tak vnitřně cítíte a potřebujete to, abyste byl jako člověk šťastnější. Druhá věc ale je, když člověk nepřijme přirozený proces stárnutí a nedokáže se s touto fází ztotožnit... Mně nepřijde špatné mít vrásky kolem očí od smíchu, je fajn být rád na světě.

■ Popisovala jste, že jste si horní ret vyplnila zubařskými tampony a lepicími páskami vám vytahovali kůži kolem očí. Bolelo to? Jenom ta samotná procedura trvala dvě a půl hodiny. Úplně příjemné to nebylo, ale chvíli se s tím dalo fungovat. Zejména jsem se musela naučit s tamponky nad rtem mluvit a artikulovat. Jak je v seriálu vidět, sto procentně to nešlo.

■ Jaké máte na seriál *Zkáza Dejvického divadla* ohlasy?

Dvojitý typ. Lidé jsou buď nadšeni, nebo jim *Zkáza* přijde jako úplná blbost. Nedávno jsem měla schůzku se starostou pražského Radotína panem Hanzlíkem, který byl

nadšen z toho, v jaké míře jsme si sami ze sebe dokázali udělat legraci a pojmout to sebeironicky. Což je perfektní, protože přesně

„Vždy budou diváci, kteří mají rádi předvídatelnost.“

tak to bylo celé zamýšlené. Setkala jsem se ale i s názorem, jak dokážeme z totální hovadiny udělat herecký koncert.

■ Pan režisér Krobot v jednom rozhovoru říkal, že jste se natáčení chvílemi báli...

Tak on s kůží na trh na rozdíl od nás nešel (*smích*). Celý seriál je samozřejmě obrovská mystifikace, i když pan Krobot nepustí tu myšlenku, že je všechno pravda. *Zkázu* chápu jako jeho rozloučení s Dejvickým divadlem.

■ Mnoho diváků ho porovnává se seriálem *Most!*, na který *Zkáza Dejvického divadla* navázala. Oba byly pro českého diváka kontroverzní a narušovaly zažitě společenské stereotypy. Viděla jste ho?

Bohužel zatím ještě ne, protože jsem vždycy, když šel v televizi, hrála divadelní představení nebo měla koncert s panem Svěceným. Ale chystám se na to, až onemocním

Poznáte mě? Představení *Dámská šatna* ve Studiu Dva. „Tančila jsem v kostýmu plyšové myši bláznivý disco tanec. Bylo to skvělé.“

(smích). Myslím si, že pro dnešní tvůrce televizních pořadů je zásadní najít takový formát, který je hůř předvídatelný. Vždy ovšem bude skupina diváků, kteří mají rádi předvídatelnost a danost, a není na tom vůbec nic špatného. Pro ně ale *Most!* ani *Zkáza Dejvického divadla* pravděpodobně nebude.

■ Očekáváte po odvysílání seriálu nové herecké nabídky?

Přeji si, neočekávám. Bavila by mě vyloženě záporná postava. Často slyším, že nejsem ten typ, ale právě i kvůli tomu kontrastu by se mi líbilo si nějakou zahrát. Zahrát i to, co od vás ostatní neočekávají. V divadelním představení *Elegance molekuly* hrají pětasedmdesátiletou paní Holou (manželka Antonína Holého, významného českého chemika a vědce, pozn. red.), strohou, odměřenou a rozhodně ne libeznou dámu.

■ Výraznou roli jste měla před lety v seriálu *Rodinná pouta*, šla byste znovu do podobného typu „nekonečného“ seriálu?

Záleželo by na dané roli, v čem by byla zajímavá. Mám ráda, když si herec s rolí vyhraje a když ji nevezme jednoduše po srsti. Seriál *Zkáza Dejvického divadla* je toho důkazem. Je to čistá ukázka toho, co divák vydrží a kam až může zajít sebeironie. Jak říká Simona Babčáková, bez sebeironie by u nás v souboru nikdo nevydržel.

■ Vedle herectví, které jste vystudovala, se od čtrnácti let věnujete hře na příčnou flétnu. Až loni jste ale ve velké míře začala také koncertovat - s virtuózem Jaroslavem Svěceným vystupujete v představení *Na Vivaldiho!* Jaká k tomu vedla cesta?

Od čtrnácti let jsem se učila hrát na příčnou flétnu, od 19 let u paní profesorky Magdaleny Bílkové-Tůmové, ale po narození syna Jiříka jsem si dala pauzu a jenom cvičila s dvěma staršími dcerami. Před třemi lety jsem si posteskla a vyslovila přání, že už bych si na flétnu zase ráda zahrála. Splnilo se mi v daleko větší míře, než jsem předpokládala. S panem Svěceným jsem se potkala v roce 2015, když hrál na tradičním benefičním koncertu našeho nadačního fondu na zámku Dobříš. Tehdy jsme si spolu trochu zaimprovizovali, jemu se to líbilo a požádal mě, jestli bych mu nenapsala scénář ke koncertům. No a vzniklo z toho představení *Na Vivaldiho!* nebo *Večery pro dva* a já několikrát do měsíce koncertuju.

■ Jak často doma zkoušíte svoje party na příčnou flétnu?

Zdeňka Žádníková Volencová hraje skvěle na příčnou flétnu, a proto může vystupovat s elitním houslistou Jaroslavem Svěceným. „Potkali jsme se v roce 2015, když hrál na benefičním koncertu našeho nadačního fondu. Trochu jsme si zaimprovizovali a jemu se to líbilo...“ vypráví umělkyně, jak se zrodila jejich spolupráce.

Obden dvě hodiny, a když máme koncert, tak denně. Je to neuvěřitelná práce, ale jsem při tom absolutně blažená. Zavřu se do světa hudby, not, techniky a jsem nejšťastnější na světě. Nikdy v životě jsem nehrála na flétnu tak intenzivně a před tak velkým publikem. Před prvním vystoupením s orchestrem jsem měla ukrutnou trému jako dlouho předtím ne. Vlastně dodnes nevím, jak jsem ten Vivaldiho koncert odehrála. Teď už jsem o něco klidnější, možná i proto, že mi pan Svěcený mezitím naložil mnohem složitější skladby.

„Od čtrnácti jsem se učila hrát na příčnou flétnu.“

■ Vyslovila jste přání, které se vám mnohonásobně vyplnilo, což je ohromně inspirativní. Občas se ale věnujete i zcela neuměleckým projektům - pamatují si, jak jste například jeden rok vedla zpravodajský server v Dobříši, poblíž které s rodinou žijete...

Byla to cílená, dočasná pomoc dlouholeté kamarádce. Ale i to mě bavilo a za éry šéfredaktorky jsem se naučila spoustu věcí.

■ Podobnou shodou okolností jste před dvěma roky začala poskytovat kurzy rétoriky...

Původně to měl být jen záskok na jeden kurz, ale jak se říká, vy míníte a pánbůh

mění... mělo to úspěch a já jsem si během dvou let našla vlastní styl i systém učení.

■ Jací lidé vaše kurzy vyhledávají?

Obchodní zástupci, starostové, tiskoví mluvčí, lidé z veřejného sektoru, ale i šéfové různých firem. Úspěšná prezentace je stejně důležitá jako znalosti v oboru. A je velká škoda ty znalosti tzv. neumět prodat. Ne každý se narodil s extrovertní povahou a nemá vrozenou vyřídilku, na druhou stranu existují účinné rétorické techniky, jak si s tím poradit.

■ Umělci mezi nimi nejsou?

Umělci ne. Když se přihlásíte na rétorický kurz, tak to znamená, že si připustíte, že něco neumíte. Anebo vás na něj vyšle zaměstnavatel, což mě vždycky velmi baví, protože na něj dotyčný musí, a v tu chvíli na kurz dorazí ego. A pro mě výzva. I z toho důvodu je výhodné vést skupiny lidí, nikoliv jednotlivce. Mým úkolem prvního dne kurzu je vytvořit bezpečné a laskavé prostředí pro to, aby si lidé byli schopni říkat pravdu. Česká společnost je naštěstí výborná v tom, že nemá problém zkritizovat druhého, takže ty dva dny vždycky plynou v humoru a laskavosti. I když se při nich někdy o sobě dozvíte překvapivé věci.

■ Využíváte při kurzech vlastní dovednosti z hraní a moderování?

Tím, že hodně moderuju, tak si projevy píšu, a to je druhá část rétorického kurzu – jak zaujmout tím, co říkám. Pánové z vysoce technických oborů se mnohdy nestačí

Herečka Dejvického divadla Zdeňka Žádníková Volencová (na snímku v představení *Elegance molekuly* v Dejvickém divadle) působí nejen na divadelních prknech, ale i před kamerou, hrála např. v seriálech *Rodinná pouta*, *Ať žijí rytíři* či *Zkáza Dejvického divadla*. Krom toho píše básně, hraje na flétnu, moderuje, vede rétorické kurzy a založila Nadační fond Zdeňky Žádníkové, se kterým mění vizuální podobu interiérů nemocnic. Je vdaná a s manželem Radkem mají dcery Andreu, Janu, Zuzanu a syna Jiřího.

divit, jak zvládnou zajímavě odprezentovat složitá technická data pomocí metafor či přísloví. Všichni v první chvíli řeší, co chtějí říct a co je cílem prezentace. Ale to je velký omyl. Nejdůležitější je, komu to říkáte, jak to říkáte, a teprve potom proč a co.

■ Jak často rétorické kurzy vedete?

Jednou měsíčně, víc mi nejde při další práci energeticky zvládnout. Na dva dny se napojíte na každého ze sedmi osmi lidí a úplně vás to vyšťaví. Na druhou stranu vidím pokaždé za ty dva dny ohromný progres a všichni účastníci jakoby rozkvetou.

■ Jak si při takové míře nadání a schopnosti se na všechno perfektně připravit vybíráte, do čeho jít a do čeho ne? Nebo neumíte říkat ne?

Většinou intuitivně vycítím, co má smysl. Mně do života nepřicházejí věci náhodně.

■ Věříte stoprocentně intuici?

Naprosto, a vždycky když ji neposlechnu, tak se mi to šeredně vymstí.

■ Stalo se to někdy?

Občas se skrze moji intuici snažím poradit mému muži, že například daný člověk nebo daná situace není úplně v pořádku. Manžel mi na to řekne své důvody, které jsou logické a racionální, ale ze sta procent dopadne situace tak, jak to cítím já. Jsou to ale všechno osobní a křehké věci, které se mi nechce sdělovat do médií, nezlobte se.

■ Ještě při cestách autem skládáte básničky?

Jojo, na strakonické dálnici. V noci po představení. Je to můj čas, jedu sama v autě, v levém pruhu, pomalu, nikomu to nepřekáží, pouštím si muziku, zpívám si a slova přicházejí...

■ A jak jste na tom s energií? Nedochozí vám občas?

Samozřejmě, už se to taky stalo a myslím, že je dobré si pamatovat, kdy k tomu došlo a proč. Na druhou stranu, když si baterky nikdy úplně nevybijete, tak si majzla prostě dávat nebudete.

■ Před dvanácti lety jste založila nadační fond, se kterým zkrášlujete nemocniční oddělení po celé republice. Víte, kolik jste jich za tu dobu zvelebili?

Nevim, zatím ještě doma nemám mapu s vlajčkami, byť můj muž to chce (*smích*). S Liborem Škrlikem (*malíř, který vytváří nástěnné malby a se kterým Zdeňka Žádníková fond založila, pozn. red.*) ale máme nepsaný závazek, že chceme fungovat po celé republice.

„Co na sobě nemám ráda? Jsem ochotna ledacos tolerovat.“

■ Máte reakce od pacientů, kteří jsou hospitalizováni na odděleních, kde se díky vám namísto holých zdí vyjmají pestrobarevné malby?

Mám jich nespočet a jsou to moc hezké a zajímavé příběhy. Často nám píšou i rodinní příslušníci pacientů z oddělení pro dospělé, která zvelebujeme. Například z geriatrici nebo aktuálně z ukončeného projektu na oddělení paliativní péče v Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze.

■ Co vás čeká v nejbližší době?

Pokračujeme v motolské nemocnici, čeká nás kromě dětského ORL také dětské oddělení neurologie, dětská ambulance v Jičíně a Národní ústav pro dítě v Bratislavě. Víc le-

tos nestihneme. Dokončíme druhý díl animované pohádky *Mudrovinky*, tentokrát se stomatologickou tematikou.

■ Když pomínu roli potvory, je něco, co byste momentálně od života chtěla, co byste si přála?

Je jedna věc, kterou na sobě nemám ráda a která paradoxně souvisí s tím, že jsem ochotna a schopna ledasco tolerovat a prominout. Momentálně pracuji na tom, abych to změnila a dokázala neomlouvat určité vlastnosti lidí jenom proto, abych s nimi nějak vyšla. Jde o to, že občas toleruji i lidské chování, které není v pořádku, protože jsem přece ta rozumná a chápaná holka. Souhra různých životních zkušeností mě ale přesvědčila o tom, že příliš asertivity škodí, protože to potom vypadá, že vydržíte všechno.

■ Za tím musí být drsné zkušenosti...

Letos v březnu jsme byli na dovolené v Harrachově a při návštěvě hotelového bazénu můj muž uklouzl a plnou vahou spadl na temeno hlavy. Utrpěl těžký otřes mozku, byl čtyřicet sekund v bezvědomí, kdy nikdo nevěděl, jestli nekrváčí do mozku. Záchrance trvalo 18 minut, než přijela. Následně manžela vezli 38 minut do nemocnice v Jablonci nad Nisou, protože v Tanvaldu nemají rentgen. Tam ho až druhý den na moji výslovnou a ne úplně asertivní urgenci převezli do Liberce. Chápu, že je zdravotnický personál přepracovaný a přetížený, ale přijde mi absolutně nezodpovědné, že v horském středisku, kde je na jednom místě víc než pět tisíc lidí včetně lyžařů, není stanice první pomoci s lepším vybavením. Můj muž měl štěstí, někdo jiný ho mít ale nemusí.

Michaela Fialová Rozsáfná

